

বীজৰ আগতে মাটি

যিটো একোৱেই কৰিব নোৱাৰে সেইটো শ্ৰদ্ধাই ৰোপণ কৰে

দাজী

পূজ্য চাৰীজী মহাৰাজৰ

৯৯ তম জন্ম বাৰ্ষিকী উপলক্ষে বার্তা

২৪ জুলাই, ২০২৬

বীজৰ আগতে মাটি

যিটো একোৱেই কৰিব নোৱাৰে সেইটো শ্ৰদ্ধাই ৰোপণ কৰে

প্ৰিয় বন্ধুসকল,

একেটা ধ্যান কক্ষত বহি একে মুহূৰ্ততে চকু বন্ধ কৰা, একেই প্ৰাণাহুতি পোৱা, একেই কথাবোৰ শুনা দুজন লোকৰ কথা কল্পনা কৰক। ধ্যানৰ পিছত, এডাল কম্পাচে প্ৰথম বাৰৰ কাৰণে উত্তৰ দিশ বিচাৰি পোৱাৰ দৰে তেওঁলোকৰ এজন ধ্যানৰ পৰা উঠে, আৰু তেওঁৰ মাজত নীৰৱ আৰু অপৰিৱৰ্তনীয় কিবা এটা সলনি হোৱা যেন পায়। আনজন ধ্যানৰ পৰা উঠে, কিমান সময় হ'ল চাই, আৰু আন প্ৰত্যেকেই কি অনুভৱ কৰিছে সেইটোত বিস্মিত হয়। প্ৰাণাহুতি, নীৰৱতা আৰু কথাবোৰ একেই, কিন্তু এটা পাৰ্থক্য আছে। এইটো কি? আমি সেইটোলৈ অহাৰ আগলৈকে এই প্ৰশ্নটো ৰাখি থওক।

একে ধৰণে, এটা আলু আৰু এটা কণী এটা পানীৰ পাত্ৰত সিজোৱাটো কল্পনা কৰক। যদিও সজোৱা পানী, উত্তাপ আৰু সিজোৱা সময় একেই, আলুটো কোমল হয়, অথচ কণীটো টান হৈ পৰে। আমি প্ৰত্যেকেই আমাৰ মাজত কি বহন কৰোঁ সেইটোৱে আমাৰ অনুভৱ উন্মুক্ত কৰাটো বা ৰুদ্ধ কৰাটো নিৰ্ধাৰণ কৰে। আৰু এইটো কোনো প্ৰতিভা বা যোগ্যতাৰ এটা প্ৰশ্ন নহয়, কিন্তু ভূমি বা মাটিৰ প্ৰশ্ন।

অনুবাদ নথকা শব্দটো

আগৰ বৰ্তালানিত আমি একেলগে সাতটা আভ্যন্তৰীণ প্ৰতিবন্ধকৰ মাজেদি খোজ দিছিলোঁ, যিবোৰে এজন প্ৰত্যাশী আৰু অপেক্ষিত জীৱনৰ মাজত ঠিয় দিয়ে। আমি দেখিছিলোঁ কেনেকৈ কামনাই বিভক্ত কৰে, জড়তাই মসৃণ কৰে, সন্দেহে ক্ষয় কৰে, গৰ্বভাৱে আবৃত কৰে, ঈৰ্ষাই কোঙা কৰে, পক্ষপাতে খিৰিকী বন্ধ কৰে, আৰু সকলোবোৰৰ জন্মদাত্ৰী ভয়ে ভিতৰৰ পৰা দৰ্জা বন্ধ কৰে। ‘অতিবাহিত নকৰা জীৱনত’ আমি উদ্ঘাটন কৰিছিলোঁ যে আত্মাই দৰ্জাখন খুলিবলৈ চাবি ঘূৰাই, আৰু আনটো ফালে আমি বিচাৰি পোৱা প্ৰথম বস্তুটো এটা গন্তব্যস্থল নহয়, কিন্তু ভূমিৰ এটা গুণ। প্ৰাচীন লোকসকলে এইটোক শ্ৰদ্ধা বুলি কৈছিল।

শ্ৰদ্ধাৰ ইংৰাজী অনুবাদ আত্মা, কিন্তু ই সম্পূৰ্ণ অৰ্থ নহয়। প্ৰায়ে যিটো আপুনি প্ৰমাণ কৰিব নোৱাৰে, আত্মাক সেইটো বিশ্বাস কৰা বুলি বৰ্ণনা কৰা হয়। কিন্তু শ্ৰদ্ধা কিবা এটা অধিক প্ৰাণৱন্ত। ই ভৰসা, আত্ম-প্ৰত্যয়, নিষ্ঠা, সংকল্প, আনুগত্য আৰু আন্তৰিক বিশ্বাস সকলোবোৰ এটা শিখাত বিগলিত হৈ পৰা অৱস্থা। ই কেৱল মনটো এটা ধাৰণাত সন্মত হোৱা নহয়, কিন্তু বুদ্ধিমত্তাই প্ৰমাণ বিচাৰ কৰাটো শেষ কৰাৰ আগতেই সমগ্ৰ সত্তা হৃদয়ৰ সত্যৰ অভিমুখী হোৱা।

বিদ্বজনে আত্মাক শাস্ত্ৰ আৰু গুৰুৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰখা বুলি বৰ্ণনা কৰে, আৰু এইটোৰ মাজেদি যিটো সম্ভৱ হয় সেইটো অৰ্জন কৰে। কিন্তু ইয়াৰ সূক্ষ্মতা ‘বিশ্বাস কৰা’ শব্দটোৰ মাজত লুপ্ত হৈ আছে: ই ধাৰণাটোৰ নিষ্ক্ৰিয় স্বীকৃতি নহয়, কিন্তু প্ৰত্যেকটো কাৰ্যসামৰ্থ্য এটা সত্যৰ ফালে সক্ৰিয়ভাবে একেলগে সমন্বিত হোৱা, যিটো কেৱল কোৱা নহয়, কিন্তু বাস্তৱত উপলব্ধি কৰা।

আন্তৰিক উপলব্ধিৰ মহান মানচিত্ৰকাৰ ঋষি পতঞ্জলীয়ে শ্ৰদ্ধাক পাঁচটা গুণৰ অনুক্ৰমত প্ৰথমতে ৰাখিছিল যিটোৱে উচ্চতম আত্ম-উপলব্ধিলৈ লৈ গৈছিল। সেই পাঁচটা গুণ হৈছে শ্ৰদ্ধা(আত্মা), বীৰ্য(শক্তি), স্মৃতি(স্মৰণ), সমাধি(নিবিষ্টতা) আৰু প্ৰজ্ঞা(উচ্চতম জ্ঞান)। ক্ৰমটোলৈ মন কৰক: শ্ৰদ্ধাই শক্তি বা ইচ্ছা প্ৰয়োগ

কৰাত ইন্ধন যোগাই, শক্তিয়ে স্মৰণ বজাই ৰাখে, স্মৰণ নিবিষ্টতালৈ পৰিপক্ক হয়, নিবিষ্টতা প্ৰজ্বলৈ বিকশিত হয়। গোটেই শৃংখলটো প্ৰথমটো যোগসূত্ৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। শ্ৰদ্ধাক আঁতৰাই দিলে বাকীবোৰ এটা খটখটিৰ তলৰ ধাপটো নথকাৰ দৰে খহি পৰে।

আপুনি আশা নকৰা আত্মবিশ্বাস

আমি প্ৰায়ে শ্ৰদ্ধাক ঈশ্বৰৰ ওপৰত, গুৰুৰ ওপৰত আৰু আমাৰ অনুশীলনত বিশ্বাস থকা বুলি বুজি পাওঁ, আৰু এই সকলোবোৰ ইয়াত অন্তৰ্ভুক্ত। কিন্তু আপুনি জানি আশ্চৰ্য হ'ব যে শ্ৰদ্ধাই আমাৰ গৃহৰ নিকটৱৰ্তী হোৱাটোৰ আৰম্ভণি কৰে। যেতিয়া আমাৰ আত্ম-বিশ্বাস নাথাকে, আমাৰ বিশ্বাসৰ অভাৱ ঘটে। যেতিয়া আমি এই পথটোত খোজ দিয়াৰ নিজৰ সামৰ্থক বিশ্বাস নকৰোঁ, পথটো যিমানেই উজ্জ্বল নহওক, সেইটো লৈ কথা নাই। যেতিয়া আমি শুদ্ধ বিকল্প লৈছোঁ বুলি বিশ্বাস নকৰোঁ, কোনো পৰিমাণৰ কৃপাই আমাক পতিয়ন নিয়াৰ নোৱাৰে। সন্দেহ ঘূৰি আহি থাকিব, এই কাৰণে নহয় যে অনুভৱ অপৰ্যাপ্ত, কিন্তু এই কাৰণে যে আমি নিজে গ্ৰহণ কৰাটো বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰোঁ।

ই কি বুজাই চিন্তা কৰক। 'এটা শক্তিশালী ভেটি নিৰ্মাণত', আপোনাৰ মনত আছেনে, এঘাৰ বছৰ অনুশীলন কৰা মহিলাগৰাকীয়ে তেতিয়াও সুধিছিল, 'এইটো প্ৰকৃততে হৈছেনে?' তাইৰ অনুশীলন নিখুঁত আছিল আৰু তাইৰ পৰিৱৰ্তন

শ্ৰদ্ধাৰ ইংৰাজী অনুবাদ আস্থা, কিন্তু ই সম্পূৰ্ণ অৰ্থ নহয়। প্ৰায়ে যিটো আপুনি প্ৰমাণ কৰিব নোৱাৰে, আস্থাক সেইটো বিশ্বাস কৰা বুলি বৰ্ণনা কৰা হয়। কিন্তু শ্ৰদ্ধা কিবা এটা অধিক প্ৰাণৱন্ত। ই ভৰসা, আত্ম-প্ৰত্যয়, নিষ্ঠা, সংকল্প, আনুগত্য আৰু আন্তৰিক বিশ্বাস সকলোবোৰ এটা শিখাত বিগলিত হৈ পৰা অৱস্থা।

চাৰিওফালে থকা সকলোৱে দেখিছিল, তথাপিহে তাই এইটো বিশ্বাস কৰিব পৰা নাছিল। কিয়? অনুশীলনৰ ওপৰত তাইৰ সন্দেহ নাছিল, আছিল তাইৰ নিজৰ ওপৰত। তাই পৰিৱৰ্তন হোৱাৰ নিজৰ সামৰ্থৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখিব পৰা নাছিল। তাই উতলা পানীত কণীৰ নিচিনা, যিটো অনুভৱে তাইক লঘু কৰিব লাগে, সেইটোৱে তাইক চাৰিওফালে কঠিন হৈ আবৃত কৰিছিল। শ্ৰদ্ধাই এইটো উদয় হোৱাৰ বহুত আগতেই সেই প্ৰশ্নটো মিমাংসা কৰিলেহেঁতেন, তাইৰ সন্দেহৰ সৈতে বিতৰ্ক কৰি নহয়, কিন্তু এটা দৃঢ় ভূমি স্থাপন কৰি যে সন্দেহে তাত সোমাবলৈ কোনো সুৰুঙাই পাব নোৱাৰে।

এইটোৱেই শ্ৰদ্ধাৰ পৰিসৰ যিটো আমি শুনা অতি আৱশ্যক: আধ্যাত্মিকতাৰ কাৰণে আমাৰ নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস দিব্য ইচ্ছাৰ ওচৰত সমৰ্পণ কৰাৰ দৰেই অতি মৌলিক কথা। আৰু দুয়োটাৰ মাজত কোনো উৎকণ্ঠা নাই, সেই দুটা বেলেগ বেলেগ দৃষ্টিকোণৰ পৰা দেখা একেটাই গতি। যেতিয়া আপুনি নিজক পৰ্যাপ্ত বিশ্বাসত এৰি দিয়ে, ই সমৰ্পণ হৈ পৰে। যেতিয়া আপুনি নিজক দিব্যতাৰ দৃষ্টি পোৱাৰ বাবে যোগ্য বুলি পৰ্যাপ্ত বিশ্বাস কৰে, ইয়েই আত্ম-বিশ্বাস। শ্ৰদ্ধাই দুয়োটাকে এখন হাতত ধৰি ৰাখে।

ভূমি বা মাটিত কি গজে?

বীজ এটা য'ত পৰে সেই ভূমি ই নিৰ্বাচন নকৰে, কিন্তু প্ৰত্যাশী এজনে কৰে। আৰু প্ৰত্যাশীজনে প্ৰস্তুত কৰা ভূমিয়ে পিছৰ সকলো নিৰ্ধাৰণ কৰে। য'ত প্ৰকৃত বিশ্বাস নাথাকে, তাত কোনো প্ৰকৃত প্ৰেম আৰু কোনো সমৰ্পণ থাকিব নোৱাৰে। য'ত আত্ম-বিশ্বাস সঁচা, তাত আত্মাৰ এটা জীৱন্ত স্থাপত্য উন্মোচন হয়।

শ্ৰদ্ধাই ভূমি য'ত প্ৰেম বিকশিত হয়।

ভক্তি হৈছে প্ৰেম যিটোৱে ইয়াৰ দিশ বিচাৰি পাইছে।

সমৰ্পণ হৈছে ভক্তি যিটোৱে ফলৰ ওপৰত ইয়াৰ মুঠি এৰি দিছে।

লয় হৈছে সমৰ্পণ সমৰ্পিত হোৱাৰ পিছত যিটো থাকে সেইটো।

ক্ৰমটো আকৌ, লাহে লাহে অন্বেষণ কৰোঁ আহক

শ্ৰদ্ধাই প্ৰেমলৈ আগুৱাই লৈ যায়।

প্ৰেমে ভক্তিলৈ আগুৱাই লৈ যায়।

ভক্তিয়ে শৰণাগতিলৈ আগুৱাই লৈ যায়।

শৰণাগতিয়ে লয় অৱস্থালৈ আগুৱাই লৈ যায়।

কলিটোৰ পৰা ফুল, ফুলৰ পৰা ফল হোৱাৰ দৰে প্ৰত্যেকটোৱেই আগৰটোৰ পৰা স্বাভাৱিকভাবে বিকাশ হয়। যেনেকৈ আপুনি কলিটোৰ পৰা ফল হোৱাটো বলপূৰ্বকভাবে কৰিব নোৱাৰে, আপুনি মাত্ৰ ভূমি প্ৰস্তুত কৰিব পাৰে আৰু সূৰ্যক নিজৰ কাৰ্য কৰিবলৈ এৰি দিব পাৰে।

এতিয়া, ইয়াতেই সত্যটো আছে যিটোৱে আমাক এই নতুন বাৰ্তালানিত ব্যস্ত ৰাখিব: যেতিয়া লয় অৱস্থা ঘটে, আচল যাত্ৰা আৰম্ভ হয়। এই উক্তিটোৰ মাজত কিছু সময় নীৰৱে অতিবাহিত কৰক। প্ৰায় সকলোবোৰ আধ্যাত্মিক পৰম্পৰা আৰু শিক্ষাই দিব্যতাৰ সৈতে এক হৈ পৰাটোক গন্তব্যস্থল বুলি কয়। কিন্তু ৰহস্যবাদীসকলে কিবা এটা অধিক কয়: শীৰ্ষৰ অৱস্থাটো গন্তব্যস্থল নহয়, ই এটা প্ৰৱেশদ্বাৰহে। আপুনি বিচৰা বুলি ভবা জীৱনটো আচলতে অন্য এটা ফালে অপেক্ষা কৰি থকা জীৱনটোৰ কাৰণে এটা প্ৰস্তুতিহে, আৰু সেই প্ৰস্তুতি ভূমি কেনেকুৱা সেইটোত আৰম্ভ হয়।

শ্ৰদ্ধাই ভূমি য'ত প্ৰেম বিকশিত হয়।

ভক্তি হৈছে প্ৰেম যিটোৱে ইয়াৰ দিশ বিচাৰি পাইছে।

সমৰ্পণ হৈছে ভক্তি যিটোৱে ফলৰ ওপৰত ইয়াৰ মুঠি এৰি দিছে।

লয় হৈছে সমৰ্পণ সমৰ্পিত হোৱাৰ পিছত যিটো থাকে সেইটো।

নিৰুৎসাহজনক নহয়, অন্ধ নহয়

হুইচপাৰত এটা নিৰ্দেশনা আছে যিটোৱে নীৰৱে এটা বজ্ৰ বহন কৰে: আস্থা নিৰুৎসাহজনক হ'ব নোৱাৰে। যদি আপুনি ইয়াৰ উদ্ভৱ অনুভৱ কৰা নাই, অনুগ্ৰহ কৰি আপোনাৰ উদ্দেশ্য পুনৰ বিচাৰ কৰক আৰু সেইবোৰৰ ওপৰত কাৰ্য কৰক। শ্ৰদ্ধা গভীৰ আৱেগপূৰ্ণ, আৰু কাৰ্যৰ কাৰণে বন্ধপৰিকৰ, যিটো এটা চাকিৰ নীৰৱ প্ৰাবল্যৰে জ্বলে আৰু কোনো বতাহে ইয়াক নুমাৰ নোৱাৰে, এই কাৰণে নহয় যে শিখাটো উগ্ৰ, কিন্তু তেল গভীৰতালৈ আছে।

আস্থা অন্ধও নহয়, ই কিবা এটাৰ সৈতে সাক্ষাতৰ পৰা জন্ম হয়, যিটোৱে আপোনাৰ আন্তৰিক পৃথিৱীখন সলনি কৰে। এইটোৱেই আস্থাক কেৱল বিশ্বাস থকাৰ পৰা পৃথক কৰে, যিটো বংশগত সম্পদৰ দৰে উত্তৰাধিকাৰ সূত্ৰে পাব পাৰি, আৰু এইটো কোনেও ইমান নিবিড়ভাবে পৰীক্ষা নকৰে। আপুনি বিশ্বাস কৰিব পাৰে, কাৰণ আপোনাৰ পিতৃ মাতৃয়ে বা আপোনাৰ সম্প্ৰদায়ে বিশ্বাস কৰে, এইকাৰণে যে প্ৰশ্ন কৰাতকৈ এইটো বিশ্বাস কৰাটো সহজ। কিন্তু শ্ৰদ্ধাই সেই ধৰণে কাম নকৰে, ই প্ৰত্যক্ষ। যেতিয়া আপুনি ধ্যানত বহে আৰু এটা উপস্থিতি অনুভৱ কৰে যিটো চিন্তাই বা স্মৃতিয়ে গঢ় দিব নোৱাৰে, তেতিয়াই আপুনি শ্ৰদ্ধা গঢ় দিয়া আৰম্ভ কৰে। আপোনাৰ নিজৰ হৃদয় ইয়াৰ প্ৰমাণ হৈ পৰে।

এই কাৰণেই হাৰ্টফুলনেছৰ পথত ধ্যান কেৱল এটা কৌশলেই নহয়, ইয়েই পৰীক্ষাগাৰ য'ত শ্ৰদ্ধাক গঢ় দিয়া হয়। প্ৰতিটো ধ্যানতেই কিবা এটা সত্যলৈ উন্মুক্ত কৰা এখন খিড়িকীয়ে আপোনাৰ ভৱিষ্যতৰ তলৰ ভূমিত এটা স্তৰ যোগ দিয়ে। আৰু সময়ৰ লগে লগে সেই ভূমি ইমান দৃঢ় হয় যে যেতিয়া সদায় কৰাৰ দৰে সন্দেহে খুন্দা মাৰে, আপোনাৰ ঘৰটো লৰচৰ নকৰে। এইটো নহয় যে আপুনি প্ৰতিটো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিছে, কিন্তু আপুনি এনে এখন ভূমিত ঠিয় দিছে যে প্ৰশ্ন আহিবই নোৱাৰে।

যিটো জীৱনে সেইটো প্ৰমাণ কৰিলে

আজি আমি চাৰীজী মহাৰাজৰ ৯৯ তম জন্ম বাৰ্ষিকী উদযাপন কৰোঁতে এই বাৰ্তাটোত বৰ্ণনা কৰা সকলো কথা অনুধাবন কৰিবলৈ বিৰতি লোৱা দৰকাৰ। তেখেত বিজ্ঞানৰ শিক্ষাৰে সমৃদ্ধ আৰু উদ্যোগ পৰিচালনাত পৰিপক্ক, সূক্ষ্ম বিচাৰসম্পন্ন মনৰ অধিকাৰী, যিজনে নিজৰ মাষ্টাৰক লগ পাইছিল, আৰু সেই আস্থা কেতিয়াও অন্ধ নাছিল কাৰণ তেখেতে প্ৰত্যেক দিনেই নিজৰ হৃদয়ৰ পৰীক্ষাগাৰত পৰীক্ষা কৰিছিল। সেই আস্থা নিৰুৎসাহজনকো নাছিল কাৰণ তেখেতে সমস্ত জীৱন ইয়াতে উছৰ্গা কৰিছিল। তেখেতে সদা প্ৰস্তুত হৃদয় অক্ষুন্ন ৰাখিছিল। যেতিয়া ইয়াৰ ওপৰত প্ৰাণাহুতি পৰিছিল, তাৰ ফচলে সমগ্ৰ পৃথিৱীতে প্ৰত্যাশীসকলক আধ্যাত্মিক আহাৰ দিছিল, আৰু ই এতিয়াও আমাক দিয়েই আছে। তেখেতে আমাক তেখেতৰ আস্থাৰ শলাগ ল'বলৈ কোৱা নাছিল, তেখেতে আমাক আমাৰ নিজৰ আস্থা গঢ়ি তুলিবলৈ কৈছিল।

ধ্যান কক্ষত থকা মানুহ দুজন

ধ্যান কক্ষত ধ্যান কৰি থকা মানুহ দুজনলৈ আকৌ ঘূৰি আহোঁ আৰু আমি আৰম্ভ কৰা প্ৰশ্নটোৰ উত্তৰ দিওঁ আহক। দুয়োজনৰ মাজৰ পাৰ্থক্যটো কি? ভূমি। এটা হৃদয় প্ৰস্তুত কৰা হৃদয়, সম্পূৰ্ণকৈ বা নিখুঁতভাবে নহয়, কিন্তু ই এটা ইচ্ছা বহন কৰিছিল, এটা নীৰৱ প্ৰত্যয় যে কিবা এটা সত্য ঘটিব পাৰে, সেইটো গ্ৰহণ কৰিব পৰা ইয়াৰ সামৰ্থ্য এটা বিশ্বাস আছিল। সেই ইচ্ছা প্ৰতিভা বা ভাগ্য নাছিল, ই আছিল শ্ৰদ্ধা। উতলা পানীত আলুটোৰ দৰে হৃদয় প্ৰাণাহুতিৰ উত্তাপত কোমল হৈ পৰিছিল, যিটো দিয়া হৈছিল সেইটোলৈ হৃদয় অধিক উন্মুক্ত হৈছিল। আৰু এই গুণটো নিজে বিকাশ কৰিব বিচৰা যি কোনো এজনেই বিকাশ কৰিব পাৰে। সঙ্কে নিজৰ অন্তৰকে প্ৰস্তুত কৰতে সচেষ্ট হ'ব, তাৰ মध्येই এই শ্ৰদ্ধা ধীৰে ধীৰে বিকশিত হ'ব।

আনটো হৃদয় অনুৰ্বৰ বা চন পৰা হৃদয় নহয়। কিন্তু এই কথাটোত স্পষ্ট হওক যে কোনো হৃদয়েই কেতিয়াও অনুৰ্বৰ নহয়। ই মাত্ৰ প্ৰস্তুত নোহোৱা হৃদয়, বোধহয় বিচলিত, সংৰক্ষিত বা পূৰ্বৰ এটা পুৰণি হতাশাৰ অৱশিষ্ট বহন কৰা হৃদয় যিটোৱে ‘বেছি আশা নকৰিবা’ বুলি ফুচফুচাই কয়। ‘এই ফুচফুচনি সচৰাচৰ নে?’ এইটোৱেই সেই ভয়টোৰ অন্তিম প্ৰতিধ্বনি যিটো আমি আঠটা বাৰ্তাৰ মাজেদি অতিবাহিত কৰিছিলোঁ। সেই ভয় বিগলিত হৈ হয়, আৰু আগতে থকাৰ দৰে প্ৰতিষেধক একেই থাকে, আৰু এইটো বহুত আৰম্ভণিপূৰ্ণ কাম নহয়, কিন্তু এটা বিপৰীতমুখী নোহোৱা সৰু পদক্ষেপ। সেইকাৰণে, অহাকালি আৰু অলপ অধিক খোলা হৃদয়েৰে ধ্যান কৰক। হৃদয় আৰু অলপ কম প্ৰতিৰোধী হ’বলৈ দিয়ক। সেই অলপেই যথেষ্ট হ’ব। শ্ৰদ্ধা সম্পূৰ্ণকৈ গঢ় লৈ নাহে, ই ভূমি যিদৰে লাহে লাহে গভীৰ হয় সেইদৰে আহে, এবাৰত এটা নিৰ্দ্দষ্ট পৰ্ব, এবাৰত এটা ধ্যান, এবাৰত এটা নীৰৱ আস্থা।

আমি সকলোবোৰ যুগ যুগান্তৰ ধৰি গভীৰভাবে শিপোৱা ভয় বহন কৰি অহা সৰু ল’ৰা ছোৱালীৰ নিচিনা, যাক পুনৰ আশ্বাসৰ আৱশ্যক। শ্ৰদ্ধাই হৈছে আত্মাই নিজক দিয়া পুনৰ আশ্বাস। এই মুহূৰ্তটোতেই ল’ৰা ছোৱালীয়ে অনুমতিৰ কাৰণে বাহিৰলৈ চোৱা বন্ধ কৰে আৰু উদঘাটন কৰে যে আস্থা আৰু বিশ্বাসৰ কাৰণে সিঁহতৰ ভৰিৰ তলৰ ভূমি সকলো সময়তে দৃঢ় আছে, সদায় আছে।

সেই ভূমি প্ৰস্তুত কৰক, আৰু আপুনি উদঘাটন কৰিব যে বীজটোৱে কি হ’ব বিচাৰে ইতিমধ্যেই জানে।

প্ৰেম আৰু প্ৰাৰ্থনাৰে,

কমলেশ

পূজ্য চাৰীজী মহাৰাজৰ ৯৯ তম জন্ম বাৰ্ষিকী উপলক্ষে বাৰ্তা

২৪ জুলাই, ২০২৬

There's **More** Waiting For You
to go a little deeper

HEARTFULNESS APP

A Quiet Place to Start

Carry your practice with you — download the free app and connect with a personal trainer anytime.

Free Download. Daily practice. Trainer always Available.

[Heartfulnessapp.org](https://heartfulnessapp.org)

MASTERCLASSES

Go Deeper at Home

Learn with Daaji relaxation, meditation, cleaning, and prayer through three freely offered video sessions.

Free Videos. Learn from Daaji. 3 Classes.

[Heartfulness.org/global/masterclass](https://heartfulness.org/global/masterclass)

RETREAT

Time for Just You

Step away from the noise and into a peaceful weekend that quietly deepens everything.

Peaceful Setting. Deepen Practice. Weekend Stays.

[Heartfulness.org/global/retreat](https://heartfulness.org/global/retreat)

HEARTSPOTS

Find a Centre Near You

Your nearest meditation centre is closer than you think at no cost.

6000+ Centres. Heartful Community. Free to Visit.

[Heartspots.heartfulness.org](https://heartspots.heartfulness.org)

Scan to download the free app, always there when you need it.
Start with a guided session, and let the practice find its own rhythm in you.
The journey inward begins with a single, still moment.

heartfulness

purity weaves destiny

